

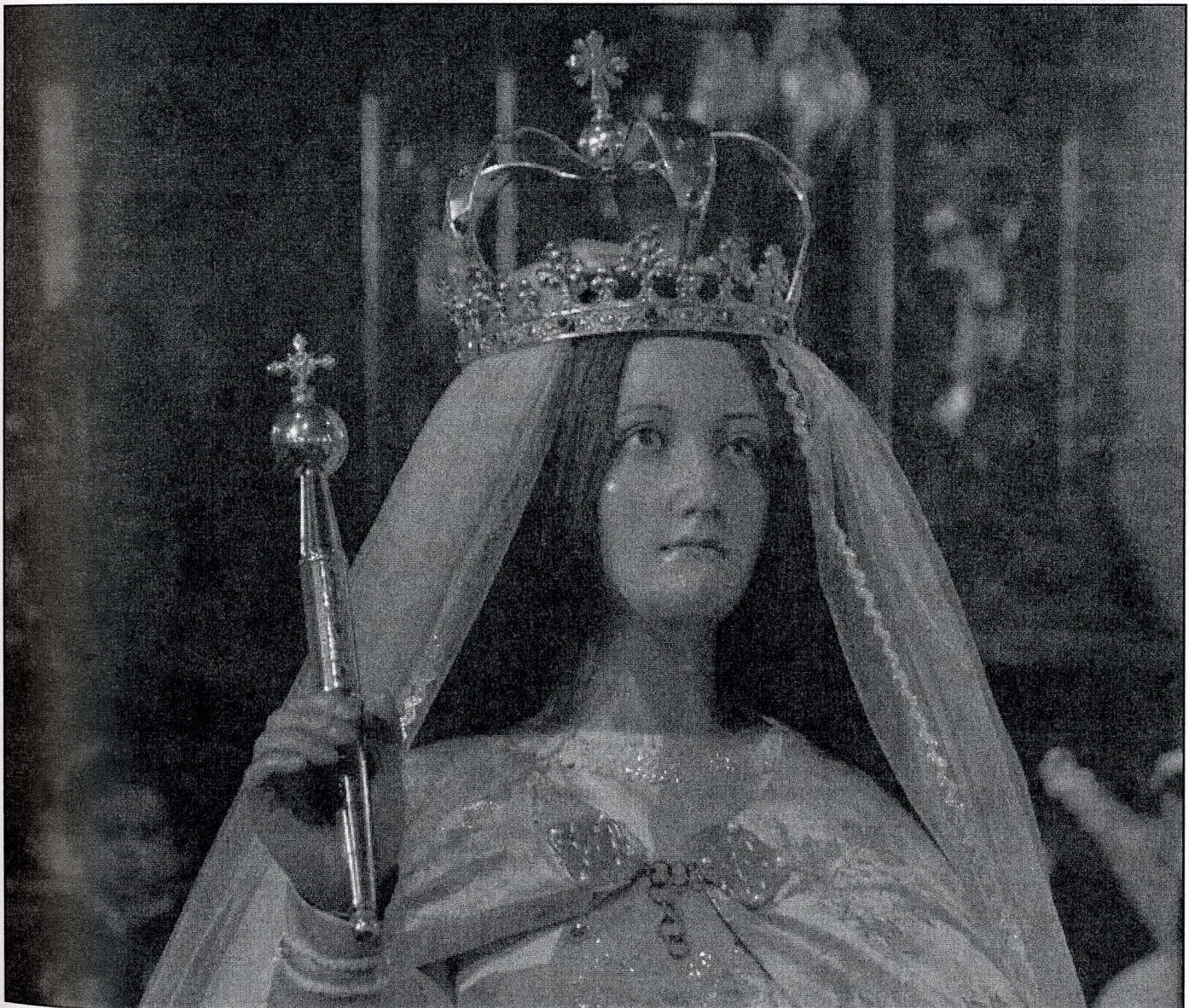
Góra Przemienienia

Tygodnik parafii Przemienienia Pańskiego w Sanoku

Góra Przemienienia nr 33 (677) 21 sierpnia 2016 r.

Wniebowzięcie Najświętszej Maryi Panny

Procesja z figurą Matki Bożej Wniebowziętej, Kalwaria Paclawska, 14 sierpnia 2016 r.

Zbierzcie pozostałe ułamki...

O ucztach w niebie, czyli kto będzie świętował w domu Ojca

Dzisiejsze słowo Boże podejmuje bardzo trudny, ale ważny temat, a mianowicie problem osiągnięcia zbawienia (Łk 13,22-30). Jezus w tych słowach ukazuje życie wieczne na podobieństwo domu, który posiada wejście i drzwi (Łk 13,24), na środku którego stoi stół, wokół niego zasiadają sprawiedliwi (w. 29), a zarządzającym niebieską ucztą jest „Pan domu” (w. 25). Widzimy tu podobieństwo do mieszkania bogatego gospodarza, który urządza ucztę i zaprasza na nią swoich przyjaciół. Ale, wyraźnie zaznacza Jezus, to muszą być prawdziwi przyjaciele. Nie mogą to być przyjaciele fałszywi, którzy tylko udawali przyjaźń, a w sercu knuli nieczne zamiary. Wszelki fałsz będzie na końcu obnażony i usłyszą oni słowa: „*Nie wiem, skąd jesteście*” (w. 27).

Przyznajmy, że to bardzo dramatyczne słowa. Mogą one wstrząsnąć naszym sercem i dobrze, bo właśnie po to Pan Jezus je wypowiedział. Powinny one być dla każdego z nas wyrzutem sumienia i powinniśmy postawić sobie pytanie: Czy jestem prawdziwym, czy fałszywym przyjacielem? Czy nie knuję czegoś w sercu przeciw Panu? Czy moje czyny są szczerze, czy też może obłudne? Przypomina mi się od razu Judasz, który też był przyjacielem Jezusa, chodził za Nim, często zasiadał z Nim do stołu. Ale ta przyjaźń była fałszywa. Gdy przyszło wybrać: pieniądze czy Jezus, Judasz wybrał pieniądze. Wcześniej zresztą też dopuszczał się niesprawiedliwości, bo okradał wspólny trzos, a Jezus mówi dziś, że nie mogą być jego przyjaciółmi ci, którzy dopuszczają się nieuczciwości – „*Odstąpcie ode mnie ci, którzy dopuszczacie się niesprawiedliwości*” (Łk 13,27).

Warto więc też dziś zapytać siebie o uczciwość i sprawiedliwość. Chodzi tu zarówno o uczciwość w słowach i czynach, czyli jedność między słowem i czynem (prawda w życiu), ale

też o uczciwość w sprawach materialnych wobec innych ludzi. Wszelka kradzież, zarówno drobna, jak i wielka, jest niesprawiedliwością. Kradzież jest związana z krzywdą wyrządzoną drugiemu człowiekowi, zabranie rzeczy materialnych lub pieniędzy sprawia, że pozbawia się bliźniego środków do życia, czasem niezbędnych. Kradzież poważna jest jeszcze większym grzechem, a chodzi tu nie tylko o zabranie rzeczy, ale też o niewypłacenie umówionej zapłaty, oszustwo w zawieranych transakcjach, marnowanie dużych ilości materiałów itp. „*Odejdźcie precz, którzy dopuszczacie się niesprawiedliwości*”.

„*Przyjdą ze wschodu i zachodu i siądą za stołem w królestwie Bożym*” (Łk 13,29). Te słowa mogą być zapowiedzią, że w niebie, wokół Jezusa, znajdą się ci, których tam się nie spodziewamy. Dla Żydów byli to przede wszystkim poganie, a dla nas, chrześcijan? Może to będą wyznawcy innych religii, może niewierzący, może agnostycy? W jaki sposób

osiągną zbawienie? Dzięki uczciwości i wierności swojemu sumieniu. Lepszy jest dla Boga ten, kto czyni dobro nie wierząc w pełni w objawienie, nie znając Boga prawdziwego, niż fałszywy przyjaciel, który niby kocha, a naprawdę chce tylko wykorzystać sytuację dla siebie. „*Ostatni będą pierwszymi*” (Łk 13,30) – po ludzku odrzuceni, okażą się w rzeczywistości zbawionymi na ucztach Bożych.

Może ktoś się zachnąć, tak jak faryzeusze, że jakim prawem tak będzie? Pomnijmy na słowa: „*Komu wiele dano, od tego wiele wymagać się będzie*” (Łk 12,48). Jeśli otrzymałem łaskę wiary, to Bóg ode mnie wiele wymaga, w szczególności uczciwości i prawdziwej przyjaźni. Oby nie było tak, że chodzimy z Jezusem, ale nie jest to prawdziwa przyjaźń, tylko udawanie. Oby nie zakończyło się to dla nas płaczem i zgrzytaniem zębów”

Ks. Tomasz Grzywna

W NUMERZE	Zbierzcie pozostałe ułamki... .. 2	Lectio divino 7
	Eucharystia 3	Ogłoszenia i intencje 8
	„Bez Boga ani do proga” 6	

Eucharystia

c. d.

Kodeks Prawa Kanonicznego poświęca wiele miejsca szafarzowi Najświętszej Eucharystii (kan. 900-911). Szafarzem, który może sprawować Eucharystię „jest tylko kapłan ważnie wyświęcony” (kan. 900, p. 1). Sprawowanie Eucharystii należy do istoty kapłańskiej posługi. Tę naukę Kościół wyznaje niezmiennie. Potwierdził ją m. in. na Soborze Laterańskim IV (1215) i na Soborze Trydencki (1545 – 1563). Szafarzem Eucharystii jest przede wszystkim biskup, który jest „naznaczony pełnią sakramentu kapłaństwa” (KK 26) i który sam troszczy się o jej ofiarowanie. Kapłani „działając w zastępstwie (in persona) Chrystusa i głosząc Jego tajemnicę, łączą modlitwy wiernych z ofiarą Tego, który jest ich Głową, i uobecniają we Mszy świętej aż do przyjścia Pańskiego (...) jedyną ofiarę świętą Nowego Testamentu, mianowicie Chrystusa, ofiarującego się raz jeden Ojcu na ofiarę niepokalaną...” (KK 28).

Prawo mówi także o dyspozycjach wewnętrznych: „Kto ma świadomość grzechu ciężkiego nie powinien bez sakramentalnej spowiedzi odprawiać Mszy świętej ani przyjmować Komunii świętej, chyba że istnieje poważna racja i nie ma sposobności wypowiedzenia się. W takim jednak wypadku ma pamiętać o tym, że jest obowiązany wzbudzić akt żalu doskonałego, który zawiera w sobie zamiar wypowiedzenia się jak najszybciej” (kan. 916).

Kapłan musi być także wolny od jakichkolwiek nieprawidłowości, cenzur i kar kościelnych, suspensy czy interdaktu. Do sprawowania Eucharystii powinien przygotować się przez odpowiednią modlitwę, „a po jej zakończeniu złożenia Bogu dziękczynienia” (kan. 909). Kapłan w czasie składania Eucharystii „rozdaje swoim braciom Chleb życia wiecznego i razem z nimi go spożywa. Gdy więc sprawuje Eucharystię, niech z godnością, ale i z pokorą służy Bogu i ludowi, a swoim zachowaniem i sposobem wypowiedzenia słów Bożych niech ukazuje wiernym żywą obecność Chrystusa”¹.

„Wprowadzenie do Mszału Rzymskiego” podkreśla, że kapłan „w imie-

niu Chrystusa składa Ofiarę i przewodniczy zgromadzeniu świętego ludu” (n. 4). „Każdym prawowitym odprawianiem Eucharystii kieruje biskup bądź osobiście, bądź przez swych pomocników, kapłanów” (n. 59). Kapłan „ma sakramentalną władzę składania ofiary w imieniu Chrystusa” (n. 60).

Kapłan może sprawować Eucharystię za kogokolwiek, tak za żyjącego jak i zmarłego (kan. 901). Odmówienie komuś pogrzebu kościelnego zawiera także zakaz odprawienia jakiegokolwiek Mszy pogrzebowej (por. kan. 1185) czyli w sposób publiczny. Wolno natomiast odprawić Mszę świętą za zmarłego niekatolika ochrzczonego, jeżeli prosi o to najbliższa rodzina czy znajomi. Trzeba wziąć pod uwagę możliwość zgorszenia. W takiej sytuacji w czasie sprawowania Eucharystii nie można wymieniać imienia zmarłego.

Chcąc odprawić Mszę świętą w obcej diecezji czy nawet w swojej, kapłan jeśli jest nieznanym miejscowemu duszpasterzowi winien okazać odpowiedni dokument wystawiony przez swojego biskupa diecezjalnego lub przełożonego. Dokument ten (celebret) nie może być wystawiony wcześniej jak przed rokiem, aby nie zachodziła słuszna obawa, czy kapłan ten nie został pozbawiony prawa do celebrowania (kan. 903). Pismo takie jest ważne na czas jednego roku od chwili wystawienia. Kapłan, który nie ma celebretu, może być dopuszczony do ołtarza jednorazowo jeśli tylko jest ubrany po kapłańsku, nie prosi o stypendium i godzi się na wpisanie swoich danych do księgi celebrujących gości.

Kapłan nie powinien sprawować Eucharystii przynajmniej bez udziału jednego wiernego, chyba, że istnieje słuszna przyczyna (kan. 906). Wprawdzie każda Msza święta ma charakter publiczny i społeczny, to jednak winien ktoś w niej uczestniczyć. Udziału ministranta domagają się przepisy liturgiczne. W przypadku, kiedy kapłan celebrował sam, opuszcza wstępne pozdrowienie i końcowe błogosławieństwo.

Koncelebracja eucharystyczna

Koncelebrowanie Mszy świętej ma swoje źródła w tradycji Kościoła Za-

chodniego jak i Wschodniego. 7 marca 1965 roku ogłoszono zasady dotyczące koncelebracji eucharystycznej, które weszły do „Ogólnego wprowadzenia do Mszału Rzymskiego” (1970, nry 153-208).

Koncelebra podkreśla:

1. Jedność ofiary krzyżowej.

Ona ciągle się uobecnia na ołtarzu w sposób bezkrwawy. Jest to zawsze jedna, jedyna ofiara, choć sprawuje ją wielu kapłanów, przekazana przez Chrystusa w Wieczerniku. Koncelebra – to wielu kapłanów, przy jednym ołtarzu, składających jedną ofiarę.

2. Jedność Chrystusowego kapłaństwa.

Koncelebra podkreśla, że wszyscy kapłani są jedynie sługami Jezusa Chrystusa Najwyższego Kapłana, „który poprzez ich posługę aktualizuje swoje odwieczne, najdoskonalwsze kapłaństwo”². Kapłani uobecniają Osobę Jezusa Chrystusa. Koncelebra jest znakiem jedności wszystkich kapłanów z Kapłanem Najdoskonalszym i Jedynym, Jezusem Chrystusem.

3. Jedność Ludu Bożego. Przez koncelebrę ujawnia się cała natura Kościoła jako Ludu Bożego, trzody Bożej, której najwyższym Pasterzem jest Jezus Chrystus, wokół którego gromadzi się lud zwoływany przez swoich pasterzy.

Koncelebra jest nakazana w czasie święceń biskupa, kapłana oraz we Mszy krzyżma (OWDMR 199). Kościół święty zaleca także koncelebrę w następujących przypadkach:

„a) Mszę wieczorną w Wielki Czwartek;

b) Msze sprawowane na soborach, zjazdach biskupów i synodach;

c) Mszę konwentualną oraz Mszę główną w kościołach i kaplicach;

d) Msze sprawowane w czasie wszelkiego rodzaju zjazdów kapłanów diecezjalnych i zakonnych” (199)³.

Kapłan ma jednak prawo odprawić Mszę świętą indywidualnie, nigdy jednak w tym samym czasie, kiedy w kościele czy kaplicy trwa koncelebra (kan. 902). Żadnego kapłana nie wolno skłaniać do koncelebry; każdy ma prawo wyboru co do sposobu odprawiania. Na terenie diecezji sprawą koncelebry kieruje biskup nawet w kościo-

łach zakonów wyjętych, choć wyżsi przełożeni mają także odpowiednie uprawnienia co do określania okoliczności koncelebry. Wyższy przełożony może zezwolić nawet na kilkakrotną koncelebrę w ciągu dnia, byleby odbywała się ona w różnych miejscach i w różnym czasie.

Główny celebrans winien być ubrany w takie szaty liturgiczne, jakby odprawiał indywidualnie, a więc z ornatem włącznie. Współkoncelebransi mogą ubrać tylko albę i stulę, jeśli brak jest odpowiednich szat liturgicznych dla wszystkich. Wszyscy koncelebransi przyjmują Komunię świętą pod dwiema postaciami zgodnie z przyjętym sposobem.

„Kapłanom katolickim jest zabronione koncelebranie Eucharystii z kapłanami lub szafarzami kościołów lub wspólnot kościelnych nie mających pełnej wspólnoty z Kościołem katolickim” (kan. 908).

Obowiązek odprawiania Mszy świętej

O obowiązku odprawiania Mszy świętej przypomina Kodeks: „**Kan. 904** - Pamiętając o tym, że w tajemnicy Ofiary eucharystycznej dokonuje się ustawicznie dzieło zbawienia, kapłani powinni często odprawiać, a zaleca się usilnie codzienne odprawianie, które, nawet gdy nie ma wiernych, stanowi czynność Chrystusa i Kościoła, którą sprawując kapłani wypełniają swoje główne zadanie”.

Skoro Eucharystia jest „źródłem i szczytem całego życia chrześcijańskiego” (por. KK 11), „korzeniem i podstawą społeczności chrześcijańskiej” (por. DK 6), podczas której „dokonuje się nieustannie dzieło naszego odkupienia i dlatego to zaleca się bardzo jej codzienne sprawowanie” (DK 13). Jej sprawowanie winno być potrzebą serca kapłańskiego czy wyrazem troski o zbawienie powierzonych sobie wiernych. Wynika to przede wszystkim z racji przyjętych święceń kapłańskich. Według teologii przedsoberowej, kapłan który mógłby codziennie celebrować Mszę świętą, a nie czyni tego, dopuszcza się grzechu lekkiego. Obecnie trudno się doszukać moralnej oceny takiej postawy, ale wydaje się, że ma ona nadal swoje uzasadnienie. Trzeba jednak zauważyć, że w Kościele pierwotnym

nie było ścisłego obowiązku codziennego odprawiania Mszy świętej. Należy jednak liczyć się z możliwością zgorszenia szczególnie tych wiernych, którzy codziennie uczestniczą w Najświętszej Ofierze. Kapłan ma ścisły obowiązek odprawiać Mszę świętą w niedziele i święta nawet zniesione jeśli jest duszpasterzem odpowiedzialnym za powierzonych jego pieczy wiernych. Wyszczególnia je Kalendarz Liturgiczny.

Na mocy kan. 534 Kodeksu Prawa Kanonicznego proboszcz parafii obowiązany jest odprawiać Msze święte za powierzonych jego pieczy wiernych w następujące dni:

- we wszystkie niedziele roku;
- w święta nakazane we własnej diecezji.

Jeżeli nie może zadośćuczynić temu obowiązkowi wskutek słusznej przeszkody, winien to uczynić ktoś, kogo on poprosi, lub w inne dni odprawi osobiście. „Ponadto proboszcz, który nie uczynił zadość obowiązkowi odprawiania za parafian, powinien jak najszybciej odprawić tyle Mszy św. za wiernych, ile opuścił”⁴. Widać więc, że obowiązek odprawiania Mszy świętej za parafian spoczywający na proboszczu jest bardzo poważny. Może on spełnić go nawet poza swoją parafią, jeśli ma uzasadnioną przeszkodę.

Zgodnie z kan. 1246 Kodeksu Prawa Kanonicznego i dekretem Kongregacji ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów z dnia 4 marca 2003, w Polsce świętami nakazanymi są:

- Uroczystość Narodzenia Pańskiego (25.12);
- Uroczystość Świętej Bożej Rodzicielki (1.01);
- Uroczystość Objawienia Pańskiego (6.01);
- Uroczystość Najświętszego Ciała i krwi Pańskiej;
- Uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny (15.08);
- Uroczystość Wszystkich Świętych (1.11).

W uroczystość Świętego Józefa (19.03), Świętych Apostołów Piotra i Pawła (29.06) i Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny (8.12), wierni nie są zobowiązani do uczestnictwa we Mszy świętej i od powstrzymania się od prac niekoniecznych. Zachęca się jednak wiernych do udziału we Mszy świętej w te uroczystości.

W powyższe uroczystości, a także święto św. Szczepana (26.12), święto Ofiarowania Pańskiego (2.02), Poniedziałek Wielkanocny i w święto Najświętszej Maryi Panny Matki Kościoła (poniedziałek po Zesłaniu Ducha Świętego), ze względu na tradycję należy zachować porządek świąteczny Mszy św., a wiernych zachęcić, aby wzięli udział we Mszy świętej, o ile nie mają przeszkody⁵.

Kapłan ma zawsze obowiązek uczestniczenia we Mszy świętej niedzielnej. Skoro ma zachęcać wiernych nawet do codziennego uczestnictwa w Eucharystii, tym bardziej on sam winien to czynić codziennie⁶. Sprawowanie Eucharystii jest także obowiązkiem wynikającym z racji przyjętego stypendium.

Binacja i trynacja Mszy świętych⁷

Zgodnie z przepisami Prawa Kanonicznego (kan. 905, p. 1) kapłan może sprawować Eucharystię tylko raz dziennie czy to indywidualnie czy w koncelebrze. Wolno jest odprawić trzy Msze święte w ciągu dnia w Dzień Zaduszny oraz w Boże Narodzenie. Wymaga się jednak, żeby Msze święte były odprawiane w odpowiednim czasie, tj. z zachowaniem przerwy między nimi. Stypendium można przyjąć tylko na jedną Mszę świętą. Każdorazowy Kalendarz Liturgiczny przypomina kapłanom o zasadach sprawowania Eucharystii. Oto szczegółowe przepisy z „**Ogólnego wprowadzenia do MSZAŁU RZYMSKIEGO**”, z trzeciego wydania **MSZAŁU RZYMSKIEGO**, Rzym 2002:

„202. Do biskupa, zgodnie z przepisami prawa, należy nadzór nad dyscypliną koncelebracji we wszystkich kościołach i kaplicach jego diecezji.

203. Szczególnym uznaniem powinna się cieszyć koncelebracja, w której biorą udział prezbiterzy jakiejś diecezji ze swym biskupem w tzw. Mszy stacyjnej, zwłaszcza w bardziej uroczystych dniach roku liturgicznego, we Mszy święceń nowego biskupa diecezjalnego albo jego koadiutora lub biskupa pomocniczego, w Mszy krzyżma, w Mszy Wieczery Pańskiej Wielkiego Czwartku, w dniach obchodów ku czci świętego Założyciela lokalnego Kościoła lub Patrona diecezji, w rocz-

nice biskupa, wreszcie z okazji synodu lub wizytacji pasterskiej.

Z tej też racji zaleca się koncelebrację, ilekroć prezbiterzy spotykają się ze swym biskupem czy to z okazji ćwiczeń duchownych, czy na jakimś zjeździe. Wtedy to ukazuje się w sposób bardziej wyrazisty ów znak jedności kapłaństwa i Kościoła, który właściwy jest każdej koncelebracji⁸.

204. Dla uwydatnienia symbolicznej wymowy obrzędu lub uroczystości można w następujących wypadkach celebrować lub koncelebrować kilkakrotnie w ciągu dnia:

a) celebrujący lub koncelebrujący w Wielki Czwartek Mszę krzyżma może celebrować lub koncelebrować Mszę wieczorną;

b) kto celebruje lub koncelebruje Mszę w noc paschalną, może celebrować lub koncelebrować Mszę w dniu Paschy;

c) w Narodzenie Pańskie wszyscy kapłani mogą celebrować lub koncelebrować trzy Msze święte, jeżeli się je sprawuje we właściwej porze;

d) w dniu Wspomnienia wszystkich wiernych zmarłych wszyscy kapłani mogą celebrować lub koncelebrować trzy Msze święte, byleby odbywały się one w różnych porach i by zachowano przepisy dotyczące aplikacji drugiej i trzeciej Mszy⁹;

e) kto na synodzie, podczas wizytacji pasterskiej lub na zjeździe kapłanów koncelebruje z biskupem lub jego delegatem, może powtórnie w tym dniu celebrować Mszę dla dobra wier-

nych. Odnosi się to również, z zachowaniem obowiązujących przepisów, do zebrań zakonników.

205. Porządek Mszy koncelebrowanej układa się zależnie od formy sprawowania według zasad ustalonych dla wszystkich Mszy (por. nry 112-198), z zachowaniem jednak przepisów lub zmian niżej wskazanych.

206. Nikt nie może być dopuszczony do koncelebrowania po rozpoczęciu Mszy świętej.

207. W prezbiterium należy przygotować:

krzesła i teksty dla kapłanów koncelebrujących;

na kredensie: wystarczającej wielkości kielichy albo kilka kielichów.

208. Jeśli w Mszy koncelebrowanej nie bierze udziału diakon, jego funkcje pełnią niektórzy spośród koncelebransów.

Jeśli nie ma też innych usługujących, właściwe im funkcje można powierzyć innym odpowiednio przygotowanym wiernym; w przeciwnym razie pełnią je niektórzy koncelebransi.

209. Koncelebransi nakładają w zakrystii lub w innym odpowiednim miejscu szaty liturgiczne, jakich zwykle używają, gdy celebrują pojedynczo. Gdy jednak zaistnieje słuszna przyczyna, np. większa liczba koncelebransów i brak szat liturgicznych, koncelebransi, z wyjątkiem głównego celebransa,

mogą nie wkładać ornatu, lecz na albe nałożyć tylko stulę¹⁰.

Odnosnie binacji, trynacji czy kwadrynacji (dwukrotnej, trzykrotnej, czterokrotnej) możliwości odprawiania Mszy świętej Synod Archidiecezji Przemyskiej stanowi:

Statut 343, p. 1: „Ze względu na uzasadnioną konieczność duszpasterską w Archidiecezji Przemyskiej wszyscy kapłani w parafiach mają prawo binacji i trynacji Mszy świętej w niedziele i święta nakazane (*także cywilnie zniesione*).

p. 2. Ponadto zezwala się kapłanom na binację Mszy świętej w dni powszednie, w przypadkach rzeczywistej konieczności duszpasterskiej (*np. z racji pogrzebu, ślubu, choroby innego kapłana, pierwsze czwartki i piątki miesiąca, itp.*).

p. 3. W wyjątkowych, uzasadnionych przypadkach, na podstawie zgody Stolicy Apostolskiej, dopuszcza się kwadrynację¹¹”.

c. d. n.
Ks. Andrzej Skiba

¹ Wprowadzenie do Mszału Rzymskiego, n. 60.

² B. Mokrzycki, Droga chrześcijańskiego wtajemniczenia, Warszawa 1983, s. 549.

³ Ogólne wprowadzenie do MSZAŁU RZYMSKIEGO. Z trzeciego wydania MSZAŁU RZYMSKIEGO, Rzym 2002, Pallottinum – Poznań 2004.

⁴ Kalendarz Liturgiczny Archidiecezji Przemyskiej 1993, s. 6. Szeroko na temat zobowiązań proboszcza wypowiedział się „Synod Archidiecezji Przemyskiej 1995-2000. Statuty i Aneksy”, statuty: 196-205, zaś na temat sprawowania Eucharystii mówią statuty: 334-354.

⁵ Kalendarz Archidiecezji Przemyskiej na Rok Liturgiczny 2008/2009. Rok Świętego Pawła, „Otoczmy troską życie”, Przemyśl 2008, s. 5 n.

⁶ Por. Instrukcja Świętej Kongregacji Obrzędów „Eucharisticum mysterium”, z 25 maja 1967 r., „O kulcie tajemnicy eucharystycznej”, n. 29.

⁷ Chodzi to o dwukrotne bądź też trzykrotne odprawianie Mszy świętych w ciągu jednego dnia.

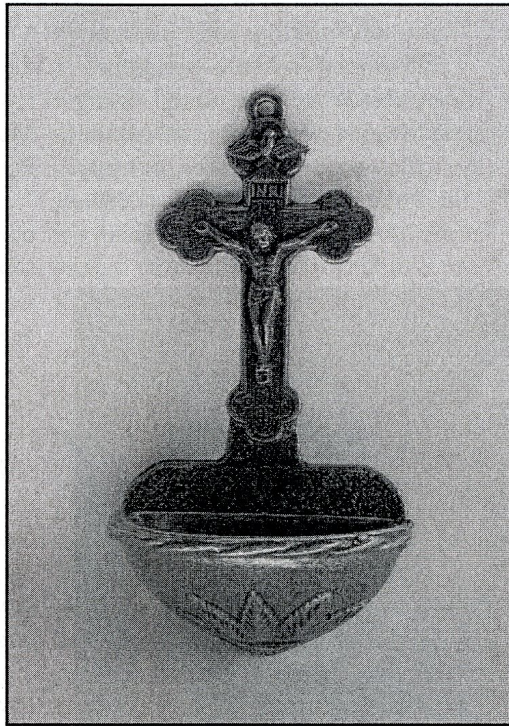
⁸ Por. tamże, s. 565.

⁹ Por. Benedykt XV, Konstytucja apostołska *Incrumentum altaris sacrificium*, 10 sierpnia 1915: AAS 7 (1915) 401-404.

„Bez Boga ani do proga”

Przegrały z wyłącznikiem światła, który na stałe zajął ich miejsce. Kropielniczki, bo o nich mowa, przeszły do lamusa w drugiej połowie dwudziestego wieku. Znikły ze ścian i framug drzwi podczas remontów i malowania mieszkań, więc nie trafiając na swoje miejsce. Dzisiaj znowu wracają do łask...

Ludzie, starym zwyczajem, zawieszają je tuż przy wejściu do domu. I zgodnie z porzekadłem „Bez Boga ani do proga” - wychodząc i wracając, święconą wodą kreślą na ciele znak krzyża. Egzorcyzmują siebie i przestrzeń, przyzywając Bożej opieki i dziękując Mu za dobrze przeżyty dzień poza domem. Może nawet wypowiadają słowa wyuczonej w dzieciństwie przez babcię lub dziadka modlitwy: „Zawsze, gdy wychodzę z domu, krzyż na piersi znaczę sobie, bym pod Boga był opieką, wtedy złego nic nie zrobię”. Zawieszanie w domu kropielniczki powoli przestaje być wstydlive. Nie jest ona też traktowana jako zwyczajna ozdoba. Domownicy doskonale wiedzą, jaka jest wymowa związanych z nią rytuałów. Znają je i świadomie stosują w swoim życiu, zwłaszcza kiedy dbają, żeby nie przynosić do domu nerwów, złości i zła. Woda święcona ma bowiem moc zmycia z człowieka brudu tego świata, grzechu, pokus (kapłan podczas obrzędu jej poświęcenia odmawia egzorcyzm przeciw złym duchom i dodaje soli egzorcyzmowanej, którą stosuje się do ochrony domów, mieszkań, zabudowań gospodarczych oraz pól, gdy zachodzi domniemanie, że mogą być pod działaniem złego ducha). Chroni też od waśni rodzinnych czy nieporozumień sąsiedzkich. Pokropienie się wodą święconą przypomina, że zostaliśmy odkupieni przez chrzest. Przypomina, że możemy żyć jak „nowi ludzie” - „odrodzeni z wody i z Ducha Świętego” (J 3,5) – bo umarł w nas „stary człowiek”. Dzięki temu stale pamiętamy, żeby chronić naszą duszę od grzechów powszednich. Oczywiście łaska nie działa automatycznie, wykonanie samego znaku to za mało, aby odczuć jego moc, potrzebna jest postawa wiary – autentycznego świadectwa.

Kropielnica ma swój pierwowzór w Starym Testamencie: miedziany basen stojący przed Przybytkiem służył do rytualnych obluści (symbolicznego obmycia ciała lub jego części, np. rąk). Również Jezus, wstępując po chrzest do Jordanu, uświęcił wodę, potwierdzając jej moc oczyszczenia z grzechu. Stąd też bywa, że kropielnica ma kształt muszli, za pomocą której, wedle tradycji Jan Chrzciciel, chrzczył w Jordanie. Czasami naczynie na wodę wkomponowane jest w postać ukrzyżowanego Chrystusa albo modlącą się Matkę Boską, najczęściej jednak podtrzymuje je w rękach Anioł Stróż. Najstarsze polskie kropielniczki domowe pochodzą z drugiej połowy XVIII wieku. Początkowo wytwarzane były w przyklastornych manufakturach, dopiero później zaczęły je produkować twórcy ludowi. Woda święcona należy do Sakramentaliów. Sakramentalia działają tym skuteczniej, im mocniejsza jest wiara, a stosowane bez wiary nie dają efektu. Wody święconej mogą używać wszyscy. Kościół Powszechny udziela odpustu częstkowego za każde przeżegnanie się wodą święconą.

Według wykazu odpustów podanego przez Penitencjarię Apostolską z dnia 29 czerwca 1969 r. w punkcie 55 jest zapisane: „Pobożne przeżegnanie się i wypowiedzenie słów: W Imię Ojca i Syna i Ducha Świętego. Amen

– odpust częstkowy”. Każde sakramentalium nie działa „ex opere operato”, czyli samo przez się, ale działanie jest uzależnione od przyjmującego. Jest takie powiedzenie, że pielgrzymka to rzecz święta, a nie wszystkich uświęca. Dlatego odpust jest udzielony za pobożne uczynienie znaku krzyża. Kościół zachęca by w każdym domu katolickim była kropielniczka ze święconą wodą. Należy się skrapiać tą wodą robiąc znak krzyża za każdym razem, gdy wychodzimy z domu w „świat”, który pełen jest niebezpieczeństw dla duszy i ciała.

Św. Teresa z Avili, tak jak wielu innych świętych, miała szczególne nabożeństwo do wody święconej. W swojej „Księdze życia” (31, 4-6) napisała, że nie ma skuteczniejszej broni przeciw duchom nieczystym, jak woda święcona. Ta woda ma niezwykłą moc i może to potwierdzić każdy egzorcysta. Siostra Anna od Jezusa w procesie beatyfikacyjnym tak świadczyła o św. Teresie: Ona nigdy nie wyruszyła w podróż bez wody święconej. Jeden raz zapomnieliśmy wziąć tej wody i ona z tego powodu bardzo przeżywała. Później zawsze miała ją w buteleczce przy pasku. Mówiła: Nie wiecie, jakie pocieszenie daje pokropienie się wodą święconą. Tak łatwo możemy skorzystać z błogosławieństwa Najdroższej Krwi Chrystusowej”. Powiedzenie: „Bać się czegoś jak diabeł święconej wody”, jest jak najbardziej prawdziwe. Stąd warto mieć w domu przy drzwiach kropielnicę i jej używać. Ważna jest również życzliwość między ludźmi, bowiem wówczas nie będzie złořezenia czy zazdrości. W Roku Wielkiego Jubileuszu Bożego Miłosierdzia i 1050 rocznicy Chrztu Polski, zawieśmy, kto jeszcze nie ma, w swoim domu kropielniczkę. Niech ta woda święcona nas oczyszcza i chroni a także przypomni nam przyjęty chrzest i naszą przynależność do Chrystusa, który nas odkupił przez swoją Mękę, Śmierć i Zmartwychwstanie.

Literatura:

Głos Ojca Pio - 78/6/2012

Halina Martowicz

W domu Marty i Marii (Łk 10, 38-42)

Po drodze poszedł do jakiejś wioski. Tam przyjął Go do swego domu pewna kobieta, imieniem Marta. Miała ona siostrę o imieniu Maria. Ta siadła u stóp Pana i wsłuchiwała się w Jego słowo. Marta natomiast była pochłonięta licznymi posługami. Zatrzymała się i powiedziała: „Panie, nic Cię to nie obchodzi, że moja siostra zostawiła mnie samą przy usługiwaniu? Powiedz jej żeby mi pomogła”. Pan jej odpowiedział: „Marto, Marto, martwisz się i niepokoisz o wiele, a jedno jest potrzebne. Maria wybrała dobrą część, która nie będzie jej odebrana”.

I. Lectio (czytanie i zrozumienie Pisma)

Maria i Marta to siostry przyjaciela Jezusa Łazarza. Mieszkają w Betanii, w niewielkiej odległości od Jerozolimy. Jezus, podczas pobytu w Świątym Mieście, zatrzymywał się właśnie u niego. Przedstawione przez ewangelistę postępowanie Jezusa, jest co najmniej niewłaściwe. Żaden ówczesny rabin nie rozmawiałby publicznie z kobietą, a tym bardziej nie przyjąłby gościny w jej domu. Nie wolno było przekazywać nauki Bożej kobietom, tak samo jak poganom. Niewiasty nie mogły studiować Prawa, ani brać udziału w zgromadzeniach liturgicznych. Na pewno w domu było wielu innych słuchaczy i uczniów Jezusa, ale Łukasz celowo ich nie wymienia, aby pokreślić wyjątkowość nauczania Jezusa. Adresatem Jego nauk jest każdy niezależnie od tego, kim jest. Szedł chętnie w gošcinę do każdego kto chciał Go słuchać. Nie ważne, czy to był pobożny faryzeusz, grzesznik, poganin, czy jak w tym przypadku kobiety. Maria również przekracza bariery religijno-obyczajowe.

W postawie ucznia, bez słowa wsłuchuje się w Jego słowa. Widzimy ją w Janowym opisie wieczerzy w Beta-

nii, gdy namaszcza stopy Mistrza drogocennym olejkiem i ociera je własnymi włosami. Św. Łukasz pokazuje na przykładzie tych dwu kobiet uniwersalne postawy ludzi wobec Jezusa. Marta reprezentuje ludzi, którzy „rozmieniając się na drobne” - troska i zabieganie o rzeczy duże i małe, co będziemy jeść, co będziemy pić - nie mają czasu dla Jezusa. Maria natomiast wybrała to, co jest najważniejsze w życiu - słuchanie słowa Bożego. Przez powtórzenie - Marto, Marto widzimy, jak Jezus łagodnie ją upomina, podobnie jak Szawła w drodze do Damaszku Pokazuje jej jaki ma problem i wzywa do przewartościowania swego życia.

II. Meditatio (spojrzenie i przemysłenie siebie w świetle Słowa Bożego)

Posługiwanie innym nie jest czymś złym, jednak ewangelista, na przykładzie Marty pokazuje, że oddaje się ona pracy w taki sposób, który pozbawia ją czegoś naprawdę istotnego - słuchania Słowa Bożego. Podobny problem mają apostołowie zaraz po powstaniu Kościoła Jerozolimskiego, gdy posługa wobec potrzebujących zaczęła przysłaniać główny cel ich misji tj. głoszenie nauki Chrystusa (Dz 6, 1-6). Rozwiązali to, powołując grono siedmiu diakonów, którzy zastąpili ich, a oni mogli poświęcić się całkowicie modlitwie i posłudze Słowa. Zanurzona w wir codziennych posług Marta, to obraz każdego z nas, którzy zajęci codziennymi sprawami przestajemy mieć czas na modlitwę, refleksję, czytanie Słowa Bożego. Wszystko jest ważne tylko nie to, co faktycznie jest najważniejsze, nasza przyszłość w wieczności. Zgłasza ona nawet pretensje do Jezusa, że On nie potrafi jej zrozumieć oraz pomóc przez odesłanie Marii do pomocy. Postawa Marii to milczenie u stóp Jezusa i pełne skupienia słuchanie Jego słów. Marta na pewno kocha Jezusa

i wydaje się jej, że doskonale wie, co ma dla niego robić. Jednak prawdziwa służba Jezusowi to słuchanie Go i życie Jego nauką.

III. Oratio (zwrócenie się do Boga)

W tej perykopie Jezus kieruje do mnie jakże czytelne i aktualne przesłanie. Nie martwcie się mówiąc: „Co będziemy jeść?”, albo: „Co będziemy pić?”, albo: „Czym się odziać?”. Bo o to wszystko zabiegają poganie. A wasz Ojciec niebieski wie, że tego wszystkiego potrzebujecie. Zabiegajcie najpierw o królestwo i jego sprawiedliwość, a to wszystko będzie wam dodane (Mt 6,31-33). Maria intuicyjnie wiedziała, co jest ważne w życiu. Wiedziała, że trzeba wykorzystać niepowtarzalną szansę jaką była fizyczna obecność Boga na ziemi. Nie zważała na konwenanse, na to, że naraża się na potępienie, ostracyzm. Wiesz Panie, jak trudno dzisiaj być Twoim uczniem. Proszę, abym za przykładem Marii nie zważał na kpiny, wyśmiewanie się innych z wiary i ukazywania przywiązania do Ciebie. Proszę, naucz Mnie Panie, służyć Ci tak, jak tego jesteś godzien.

IV. Contemplatio (czas bycia sam na sam z Bogiem)

Panie, wiem, jakim jestem grzesznikiem, ale wiem też jaką mnie obdarzasz miłością. Miłością, na którą nie zasłużyłem. Napominasz mnie łagodnie, jak Martę: „Synu, synu, wybierasz często rzeczy nie służące twojemu zbawieniu. Zweryfikuj swoją postawę, usiądź u moich stóp i wsłuchaj się w moje słowa. Tylko one mogą dać ci życie wieczne”. Proszę Cię, Panie, dokonaj mojej zmiany tak abym zasłużył na miano Twego ucznia, gdyż wiem, że własnymi siłami tego nie dokonam.

Jan Depczyński – Grupa biblijna

21 Niedziela zwykła – 21.08.2016.

Ogłoszenia duszpasterskie

1. Dziś o godzinie 12.30 Msza święta, a po niej nabożeństwo do św. Rity, patronki spraw trudnych i po ludzku sądząc, beznadziejnych. Zapraszamy i prosimy przynosić ze sobą róże, które w czasie nabożeństwa zostaną poświęcone.

2. Nabożeństwo różańcowe, na które także zapraszamy, o godzinie 17.30.

3. We środę św. Bartłomieja Apostoła. Modlić się będziemy o nowe powołania.

4. W piątek uroczystość NMP Częstochowskiej. Ze względu, że jest to uroczystość, nie obowiązuje wstrzeżność od pokarmów mięsnych. Porządek Mszy świętych, jak w dzień zwykły.

5. Miesiąc sierpień jest czasem zmian na stanowiskach kapłańskich. Informujemy więc, że od dziś obowiązki rektora kaplicy św. Maksymiliana pełnić będzie ks. Jacek Mich-

no. Ks. Krzysztof Pacześniak ukończył 70 lat życia, przeszedł na emeryturę i zamieszka w domu księży emerytów w Korczynie. Ks. abp Adam Szal w dniu 24 czerwca tego roku, odpowiadając na pismo ks. Pacześniaka, skierował do niego serdeczne podziękowania i życzenia. Do tych życzeń i podziękowań przyłączamy się również i my, kapłani pracujący w naszej parafii.

Intencje w tygodniu Od 22 do 28.08.2016 r.

Poniedziałek – 22.08

6.30 + Janina Małachowska int. od pracowników firmy Centurion

7.00 + Edward

7.30 + Kazimierz 13 r. śm.

18.00 I. + Antonina Być

2. w intencji powołanych wywodzących się z rodzin parafii sanoekich z prośbą o Boże bł., łaski Ducha Świętego i opiekę Matki Bożej

Wtorek – 23.08

6.30 + Janina Boczar int. od rodziny Pieńków z Rzeszowa

7.00 + Iwona Dąbrowska int. od kolegów z Wydziału Finansowego Urzędu Miasta

7.30 + Katarzyna i Andrzej

18.00 I. + Józef Batycki i Zmarli z rodziny

2. dziękczynna za otrzymane łaski z okazji 90 urodzin Stanisławy Sokół z prośbą o bł. Boże i opiekę Matki Bożej na dalsze dni

Środa – 24.08

6.30 + Janina Małachowska int. od pracowników firmy Centurion

7.00 + Helena Pytlowany int. od Tomka z rodziną

7.30 + Janina Boczar int. od Danuty z Wolicy z rodziną

18.00 I. + Eleonora i Władysław

2. + Aniela Kardasz int. od rodziny Łonyszynów

Czwartek – 25.08

6.30 + ks. Jacenty Matuszewski

7.00 + Stanisława i Wincenty Puchalik

7.30 + Marianna, Grzegorz, Eugeniusz 10 r. śm Jonarscy

18.00 I. + Aniela Kardasz int. od wnuczki Magdaleny z rodziną

2. + Antoni, Katarzyna, Stefania Korzeń

Piątek – 26.08

6.30 + ks. Adam Sudoł

7.00 + Helena Pytlowany

7.30 + Janina Boczar int. od Wincen- tego z rodziną

18.00 I. + Janusz Żyłka

2. + Jan, Zofia, Maria Urban

Sobota – 27.08

6.30 + Janina Małachowska int. od pracowników firmy Centurion

7.00 + Rodzice: Helena i Tadeusz

7.30 + Stanisława (f) Bil

18.00 I. + Marian Gadomski 15 r. śm.

2. + Aniela Kardasz int. od wnuczki Małgorzaty z rodziną

Niedziela – 28.08

6.30 za parafian

8.00 dziękczynna za 40 lat sakramentu małżeństwa Olgi Adama w prośbą o bł. Boże i opiekę Matki Bożej

9.30 + Jan i Mieczysław

11.00 dziękczynna z okazji 16 urodzin z prośbą o bł. Boże, zdrowie dusza i ciała dla całej rodziny

12.30 dziękczynna w 25 r. ślubu

18.00 + Józef Kardasz

20.00 o zdrowie, bezpieczeństwo i mądrość dla Jakuba z okazji 18 urodzin int. od dziadków

Stróże:

Płowce: int.

Góra
Przemienienia

Tygodnik parafii Przemienienia Pańskiego w Sanoku

Redaguje zespół: ks. Andrzej Skiba, ks. Tomasz Grzywna.

Adres redakcji: ul. Grzegorza 5, 38-500 Sanok;

www.fara.sanok.pl oraz **www.esanok.pl/kamery_sanok**

email: farasanok@interia.pl

Zróżła zdjęć: zdjęcia własne i internet.

Wydawca: Parafia Przemienienia Pańskiego w Sanoku **Tel:** 0 13 463 19 98.

Druk: www.drukpiast.com